

nieuw!

Renate

DORRESTEIN

Nou, ik vind er geen bal aan, hoor, aan deze levensfase

LEVEN 'Hoe vindt u het om ouder te worden?' vroeg een journalist me laatst. Ze keek me hoopvol aan. Het was duidelijk de bedoeling dat ik serene en verkwikkende dingen zou zeggen over de schoonheid van het voortschrijden der jaren. Dat je dan eindelijk leert relativeren. Dat je ophoudt het anderen altijd maar naar de zin te maken. Dat je voor het eerst de stilte van je eigen hart durft te betreden.

Zo ongeveer vanaf je 50ste moeten deze wijsheden in je beginnen neer te dalen. Want 50 mag tegenwoordig dan wel het nieuwe 40 zijn, je ontkomt er op die leeftijd toch niet aan dat je bindweefsel ineens her en der instort. En dat schreeuwt blijkbaar om compensatie: dan moet je innerlijk leven voortaan maar het ene nieuwe hoogtepunt na het andere opleveren.

Ik heb het daar helemaal niet op. Ik ben nooit een soort milde en verstilde dalai lama geweest. Dus waarom zou ik nu plotseling, met de 60 in zicht, moeten gaan lopen zalven over de vermeende 'winst' van het ouder worden, terwijl iedereen alleen maar naar mijn hóófd hoeft te kijken om te beseffen dat je met je jeugd beslist toch ook het een en ander verliest.

Soms kan ik gewoon snakken naar iemand die in het openbaar zegt: 'Nou, op een bepaalde

manier vind ik er geen bal aan, hoor, aan deze levensfase. Het is tenslotte óók een periode waarin je een heleboel kwijtraakt.' Hebt u dat nooit? Wat zou er eigenlijk mis zijn met die erkenning of mis zijn met pijn en verdriet? Willen we ons uit alle macht niet laten kisten: nee echt hoor, ons hoor je niet klagen? Of hopen we met het luidop tellen van onze zegeningen – 'Wij hebben inzicht en overzicht verworven! Wij hoeven ons niet meer te bewijzen! Wat een verrijking, wat een genot, wat een bliksems heerlijke leeftijd hebben wij bereikt!' – tegenwicht te bieden aan de dwingende cultuur van opgelegde jeugdigheid?

Ik ben er nog niet uit. Ik heb weleens het gevoel dat we het 'ouder worden' zonder krampachtigheid opnieuw zouden moeten definiëren. Meer als een stroom van het bestaan, een stroom die al bij onze geboorte begint en die gewoon telkens nieuwe fases biedt die niet verheerlijkt of verdedigd hoeven te worden. Ooit was ik 13. Nu ben ik 59. Er bestaat een kans dat ik op een dag 68 ben, 74, of zelfs 103. Ik zal ieder station voor het eerst beleven, met frisse uitdagingen. Iedere leeftijd zal me dingen brengen die ik kan omhelzen. En andere waarover ik soms misschien verdriet zal hebben. Ik geloof dat dat 'leven' heet.

Renate Dorrestein (1954) schrijft al zolang we ons heugen en heeft daarmee van alles gewonnen, bijna gewonnen en overwonnen.

In Zin schrijft ze over het leven: de binnenkant en de buitenkant

BEELD: Hollandse Hoogte/Chantal Ariténs